Traian Ciuguianu – FLOAREA SOARELUI

Eram înaintea ultimului sector pe care trebuia să-l cercetez, când s-a produs incidentul acela care m-a urmărit de atunci pe toate planetele pe care am mai lucrat.

De luni de zile nu mai văzusem pe planetă decât stânici. Ştiam să le diferenţiez foarte bine, puteam să deosebesc două roci de compoziţie foarte apropiată la fel de bine ca şi meticuloasele mele aparate. Stâncile, piatra, roca deveniseră peisajul necesar, deveniseră cadrul muncii mele.

Iar acum, când mai avem câteva zile până la plecare, în faţa mea răsărise o floare. O floare absurdă.

Eram sigur că planeta nu-i poate oferi ospitalitate dacă era străină, iar dacă era autohtonă trebuia să fie produsul unei evoluţii ale cărei urme nu existau. După toată ştiinţa mea, nu trebuia să existe.

Singură şi urâtă, de un galben strident şi totalitar, se încăpăţâna să se opună ştiinţei mele, câştigată cu atâta trudă.

Prima mea reacţie a fost de a controla, de a şti exact dacă nu am de-a face cu o farsă, un miraj sau, pur şi simplu, un joc extraordinar al fante/iei pietrei. Nu, după toate aparenţele, avem de-a face cu o floare, mi se părea şi cunoscută de undeva. Aparatele înregistrau acelaşi unic paradox. Nu mai aveam decât să-i ating petalele mari cu nervuri paralele şi galbene, de un galben nichelat, strălucitor. Am întins mâna aproape tremurând de emoţie către acele petale fascinate, frumoase în raport cu pustiul de piatră, cu cele câteva luni trăite aici în deşert.

Am simţit-o, nu era de piatră, era vie şi a tremurat îndelung după ce mi-am retras mâna.

A început un fenomen paradoxal de micşorare. Parcă vedeam un film rulat de mii de ori mai repede, în sens invers cu dezvoltarea normală a acestei flori. Oare cu aparatele mele puteam să-i opresc pieirea provocată de această mică atingere?

N-am încercat s-o opresc. De luni de zile trăisem între aparate, dădusem ordine, programasem, condusesem o mică lume de metal complicată şi disciplinată. Şi iată că aici, acum, găsisem un tovarăş, un camarad – o floare, care avea dreptul să se împotrivească, se supăra pe mine că o deranjasem, care mă dojenea din involuţia ei pentru impertinenţa mea. Priveam fascinat cum se retrage sub o stâncă. Poate acum ajunsese o sămânţă sau po aţe a dispărut complet.

Ştiam că era de datoria mea s-o studiez, s-o explic, să-i vorbesc

lumii despre ea, s-o opresc, să fie a noastră, a lumii raţionale, care transformă planetele pustii în paradiisuri. Dar, nu. Trebuia să rămână poarta mea către lumea necunoscută, prin care să intru oricând netulburat în lumea viselor, trebuia să rămână secretul meu, pentru totdeauna al meu, era răsplata mea, dăruită de acest univers pentru munca mea, pentru singurătatea mea, pentru condiţia mea.

Sau poate acesta era preţul morţii mele.